

Sygn. akt I CSK 162/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Z. C.
przy uczestnictwie W. M. i A. M.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie na jej rzecz kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni Z. C. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 1 października 2015 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 1 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w M. dokonał rozgraniczenia działek oznaczonych numerami [x]7 i [x]8 położonych w P, według linii przebiegającej od punktu W poprzez punkt Y do punktu Z i następnie do punktu 11, kolejno 22 poprzez punkty 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 35 do punktu 36 zgodnie z oznaczeniami na szkicu sytuacyjnym biegłego geodety M. N. zaewidencjonowanym w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w M. Sądy obu instancji ustaliły, że wnioskodawczyni jest właścicielką działki nr [x]7. Działka nr [x]8 stanowi własność A. M. i W. M.; stwierdziły, że nie udało się ustalić stanu posiadania obu działek w dniu 4 listopada 1971 r., kiedy własności działki nr [x]8 w drodze uwłaszczenia nabyła M.K., ani odtworzyć w całości linii, wzdłuż której ustawione było drewniane ogrodzenie wzniesione w latach 60-tych XX w. Biegły geodeta stwierdził pomiędzy granicami wskazywanymi przez uczestników postępowania rozbieżność od 0,5 do 1,5 m, rozbieżności od 0,70 do 0,50 m w przebiegu granicy występowały także pomiędzy stanem z mapy numerycznej i z mapy analogowej. W 1968 r. jedyną dostępną mapą była mapa katastralna, pełniąca też rolę mapy ewidencyjnej. Mapy nie były aktualizowane przez pomiar przebiegu granicy. Ostatecznie Sądy oceniły, że nie da się ustalić przebiegu spornej granicy według stanu prawnego, ani według ostatniego spokojnego stanu posiadania, wobec czego dokonały rozgraniczenia działek z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, przede wszystkim umiejscowienia niewątpliwej części granicy i jej ukształtowania w sposób uwzględniający interesy stron.

W skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko całości postanowienia wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 153 k.c., oraz niezastosowanie tego przepisu w zw. z art. 4 i 5 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 kwietnia 1999 r. o rozgraniczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 45, poz. 453) i w zw. z § 5 pkt 2 lit. e) tego rozporządzenia. We wnioskach

skarżąca domagała się uchylenie zaskarżonego postanowienia i poprzedzającego je postanowieniem Sądu Rejonowego i przekazania sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wniosła też o zasądzenie od uczestników na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę przyjęcia jej skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. to znaczy potrzebą wykładni art. 153 k.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych; rozbieżności te należy przytoczyć (zob.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.; czy z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 283/07, nie publ.). Konieczne jest też przedstawienia argumentacji świadczącej o tym, że wątpliwości mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych

przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Argumentacja skarżącej w zakresie uzasadnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie spełnia tych wymagań. Skarżąca nie przedstawiła argumentów świadczących o rozbieżności w stosowaniu art. 153 k.c., ponieważ nie może o nich świadczyć zmienność rozstrzygnięć zapadających w niniejszym postępowaniu, w którym postanowienie Sądu Rejonowego było dwukrotnie uchylane przez Sąd Okręgowy, w ramach wykorzystania dwuinstancyjnego postępowania przed sądem powszechnym. Rozbieżność w orzecznictwie oznacza odmienne rozumienie przepisu w analogicznych stanach faktycznych różnych spraw, a nie tej samej sprawy w różnych instancjach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961). Wnioskodawczynie nie wskazała też jakie wątpliwości budzi art. 153 k.c., który wskazuje kryteria rozgraniczenia uszeregowane według kolejności, w jakiej powinny być stosowane. Ponadto wskazać należy, że wnioskodawczynie w podstawach kasacyjnych nie powołuje naruszenia art. 153 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię, wobec czego wskazana przez nią przesłanka przesądu nie współgra z podstawami skargi, które wyznaczają zakres rozpoznania kasacyjnego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W związku z tym, że wymieniona przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została wykazana, a okoliczności sprawy nie świadczą o ujawnieniu się w sprawie innych podstaw przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., w szczególności branej pod uwagę z urzędu nieważności postępowania, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.